

LO CAMPANAR DE REUS

REDACCIÓ
Y
ADMINISTRACIÓ
carrer de Jesús número 8
REUS.

SETMANARI HUMORÍSTICH

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Un trimestre. . . . 4 rals.
Un any. 14 »
Números atrassats. . 4 cts.

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU

L' ESTRENO DE LA MEVA PESSA.

¡Per fi he vist avuy anunciat l'estreno de la meva pesa!... Després d'anar tres mesos seguits al darrera del propietari del teatro, del director de la companyia y d'haver visitat un per un als actors d'ambos sexes y als empleats de la casa, desde 'l representant de l'empresa al sereno, al fi s'estrena avuy la meva obra. Tres ensaigs ha tingut no mes. L'últim no va anar gayre be. ¡Com que 'ls actors que hi prenen part ho fan de tant mala gana!... Sort que la pesa està plena de xistes y de situacions verdaderament dramáticas, que sino.... Aixó no obstant la salvará.

Pero ¡ah!... S'acostan las sis y tinch d'anármen á arretglar una mica perque com estich segur de que 'm farán sortir, no vull que 'm prenguin per un d'aquells poetas que per donarse mes importancia se fan sortir los colsos pels forats de las mànegas de la levita....

Bueno! Ja estém arretglats!... Are, cap á ferme afeytar, á fi de ser al teatro ants de las set á veure com entra la gent y si fan falta cap dels coneguts á quins he regalat localitats y entradas!... Aquestos solsament me salvan l'obra. Naturalment! Ells comensarán á aplaudir encara que siga no més que per alló de la amistat! Per aixó l'obra s'ho val.

A veurer! Deixam preguntar als porters si ha entrat ja molta gent!... Diu que no gayre!... Be; tot just son las set y fins á las vuyt que 's comensa....

Tothom qu'entra 'm mira! Dehuen saber que jo soch l'autor de la pesa qu'avuy s'estrena!... Tot se sap!... Abir ningú feya cas de mí y demà la gent no parlará de ningú més.

¡Ah, ja, ja! Ha comensat la sinfonia. Primerament fan lo drama que té tres actes molt llarchs!

Hola! Ja han pujat lo llum de las candilejas! Teló amunt!...

Ba! Jo aquí m'hi fastidio! Me 'n aniré á seurer un rato al saló de descans y mentres tant fumaré un cigarret! Aixís me passarà l'estona mes depressa.

¿Encare no s'acaba aqueix ditxós acte? ¡Mare de Deu; quin drama mes pesat!

Vaja ja s'ha acabat! Alabat siga Deu! Ja 'n tenim un!

Quins intermedis mes llarchs! Jo no sé com l'autoritat no pren cartas en l'assunto! Cada intermedí dura una hora al menos!... La campana d'avis. Me 'n vaig cap al café mentres fan lo segon acte.

¡Mosso, café!... A veure que portan los diaris? Be; tots dihen lo mateix.... finalizando la funcion con el estreno del juguete en un acto original de un novel autor: «Quen mal anda....»

Se veu que 'l drama entusiasma als concurrents!... Quins aplausos! Avuy han ensopegat bon día. Després d'un bon drama, una pesa magnífica!...

Ja s'ha acabat l'acte segon. Me 'n vaig á la butaca pera veurer 'l tercer. Qué malament toca l'orquestra! Se veu que 'ls músichs haurán sapigut que la pesa es bona y voldrian ja haver acabat pera poguerla veurer....

Comensan l'acte tercer! Vaja! Se te de confessar qu'aquestos actors valen molt y que l'autor qu'aquesta gent li fa alguna obra està de sort.

Ja baixan lo teló. Quins picaments de mans! Hasta fan sortir als actors....

Are me 'n aniré cap á dintre las taulas pera veurer com s'arréglan.

A veure 'l galan! Be, molt be! Lo traje es propi. Sap? Es un currido carregat de pretensions, d'aquells que 'n fan patir tantas! Hola! ja ve 'l graciós. Magnífich, senyor Rovira; està molt ben caracterisat! A veurer com està l'escena. Bueno; porta al

fondo, finestra á la esquerra. Falta papé y ploma sobre la taula! Guardarropia? Guardarropia?... Campana. Lo segon apunte crida á las dos damas. Senyora Josefina, sobre tot lo parlament que té á la finestra!...—fora d'escena! Teló amunt! Ja hi som.—Jo suho d'angunia.

Per are, las dos damas van bastant be, fora la característica. La relació de la dama y 'l jove á la finestra.... Are aplaudirán!... Pero ca! Los hi passa tot com si tal cosa! Are entra 'l galan. En aquesta escena riurán. Lo galan s'agenolla al final de la relació y ¡paf! entra 'l pare de la noya. Aquí 'm farán sortir, á la forsa, un cop d'efecte tant cayo!... Bo! Are la dama 's pert.... y 'l galan també.... se quedan parats.... ¡Versos, apuntadó, versos! Lo públich comensa á fer psi, psi.... ¡Que surti la característica á veurer si ho salva! Pero, ca! Va pitjor!... Adios!... Se quedan sense saber que fer.... Se senten crits de fuera! fuera!... y xiulets.... Los actors no saben lo que 's dihen.... Y ¡are! ahont va la dama?... L'apuntador s'ha perdut.... Ja se 'n comensa á anar gent.... Los actors per entre 'ls bastidors demanan que 's baixi lo teló.... Aumentan los fueras y 'ls xiulets.... Tothom se 'n va.... Ja han baixat lo teló....

Me 'n vaig; no vull que 'm vegin ni 'ls actors, ni ningú.... Al passar pel saló de descans no se sent mes que:—¡Quin bunyol!—Un senyó qu'está enrahonant ab un altre, diu, á tota veu:—Jo no sé com l'empresa atmet aquestas cosas!... ¿Que no hu veyan, que per forsa havia d'anar malament?...

Corro cap á casa; me fico al llit; me tapo fins lo cap y encara sento 'ls xiulets!...

¡Y pensar que he perdut un any y mitj fent aquesta malehida pesa!...

Juro que may mes escriuré comedias!...

MIQUELET MATERRA Y LAPERRA.

¿QUÈ M' HI DIUS?

A mon estimat amic Martí Revoltós.
(Dos paraigües foradats.)

Amich Martí; per motius
qu' hem callo, he pensat casarme,
pro ants vull aconsellarme,
per veure tu que m' hi dius.

T' ho dich á tú, perquè jo,
no sé aixó com decidi;
los uns me diuen que sí,
altres me diuen que no.

Uns me diuen que 'ls casats,
viuen al mitg del infern,
altres en un cel etern,
de ditxa y goigs rodejats.

Dels amichs que tinch casats,
uns s' alegran perquè ho son;
altres renegan del mon,
y de viure estant cansats.

Jo mateix he vist y veig,
que hi ha marits de gran ditxa,
y altres de molta desditxa,
que 'l serho 'ls dona mareig.

He vist que hi ha matrimonis,
que tenen un foch encés,
y que alló continuament es,
un guirigay de dimonis.

Y en cambi d' altres n' he vist,
que del cel semblan la gloria,
y que may, en sa memoria,
han tingut un moment trist.

Sento l' un marit que 's queixa,
perquè sa muller se 'n va,
quant ell no hi es, y aixó fá,
qu' ell s' aprim' y ella s' engreixa.

Sento l' altre que s' enfada,
perquè la porta á un cosí,
obra sempre, sent així,
qu' aixó an' ell no l' hi agrada.

N' hi ha que 's migren perquè
la sogra n' es molt rabiosa
y tot lo dia 'ls fa nosa,
no deixantlos viurer bé.

Los uns ne trinan perquè
sa dona es molt batxillera,
y 'l de casa, tot va enerra
y 'l dels altres, va molt bé.

Los altres perquè á la plassa
passa tot lo demati,
comprant, y sempre sorti
vol, y torna ab catxassa.

Y en fi es tant gran lo que passa,
entre 'ls marits y mullers,
que he tingut dias enters,
lo cap com una carbassa.

Uns troban molt malament,
que 'm casi, puig no 'm convé;
altres ho troban molt bé,
que fassi tal casament.

Per lo tant, ab tot aixó,
sens que á n' ella no coneixis,
espero que 'u decideixis,
y 'm diguis: «Si 'm caso, ó no.»

JOSEPH DÉU. (Campaner.)

LAS TERTULIAS DE CONFIANSA.

¡Qué agradables, qué amenas, y, sobre tot, que divertidas son las tertulias de confianza!

Regna en ellas la més cordial franquesa y s' olvidan las engerrosas lleys de la etiqueta y cada hù fa de su capa un sayo com diria un castellá.

Res de ceremoniosos saludos; las mans s' estrenyan ab efusió y 'ls ulls se tuteijan.

Y s' enrahona, y 's canta, y 's balla, y 's matan las horas alegremente, com qui mata pardals.

Los nens, aquets àngels del lloch doméstich, no son excludits de las tertulias de confianza, y ab sa presencia aumenta l' alegria y 'l bullici d' aquestas reuniones, qual objecte es passar un rato alegre y olvidar momentáneamente los trencaments de cap que, en penitencia de nostres pecats, no 'ns abandonan may.

Tots los que assisteixen á aquestas deliciosas tertulias, son personas que 's coneixen, que 's tractan, que s' estiman y que desitjan cultivar sas relaciones, per no morir de fástich en la soletat del lloch doméstich.

Perque res predisposa tant á la meditació com l' aïlament y per lo que te penas, per lo que viu sens esperanza, per lo que sofreix, pensar es obrir las portas del ànima als més amarchs pensaments, los quals se tiran sobre sa tranquil·litat, com aucells de rapinya, y la devoran.

L' ànima necessita d' aquestas gratas expansions, per no sucumbir al pes del dolor que la fatiga.

Anem á portar al lector á una d' aquestas tertulias de confianza, en la seguretat de que será ben rebut.

En ella s' hi toca la música, se balla, se juga á prendas, y 's murmura, quant vé á bé: en una paraula, se diverteix un molt bé.

Assisteixen á ella una mamá ab dos noyas, totas duhas molt graciosas y maquetas y de carácter festiu, y una poetisa que quant enrahona, está escoltant aixis mateix ab admiració y encantament, y un estudiant que no estudia, y un capitá de marina que may ha vist lo mar ni en somnis, y una vella á qui l' amor y altres escessos l' han posat en un estat lamentable, y un militar molt bruto que te la mania de que 'l Govern del Brasil tracta de ferlo assassinar, sens saber perquè, y una viuda que plora continuament al mort, encar qu' estigui ballant, una habanera rabiosa y un senyor qu' está meditant sempre grans empresas y que pensa ferse millonari al cap de cinch ó sis anys y altres tipos, en fi, dignes del llapis d' en Apeles Mes-tres ó de la ploma de Paul de Koch.

Se celebra la tertulia en casa d' un bonrat comerciant que s' ha fet rich revenent formatjes de bola y que te una filla per casar, á la que desitja casar, per qual motiu, dona reuniones, á fi de que 'l mon coneixi de prop sas virtuts y mereixements y la tregui algú del Purgatori de las doncellas en que viu, puig sapigut es en l' Almanach de las donas, que lo dia que un se casa, treu ànima.

La tal doncella 's diu Agata, nom d' origen grech que significa bona, y ab lo qual va volgier agraciaria son padri, persona molt docta y de gran erudició y de molta sabiduria, que 's guanya honradament la vida corregint las provas de no sé quin periódich, ab lo qual no li falta res al bon senyor per que la Iglesia 'l fassi bisbe á son degut temps, y siga incluit en lo martirologi.

—¿Pro, que no 's balla avuy aquí? diu lo comerciant dirigintse á un deliciós grupo de pollas qu' estan xarrotelant entre sí, llensant cada punt alegres y sonoras riallas.

—Faltan balladors, diu l' Agata; Artur no ha vingut encara....

—¡Ni 'l Lluís! ¡Ni 'l Enrique!

—Aquí está D. Valenti.... que deu ballar com una calandria.

Don Valenti es lo militar retirat que te la mania de que 'l Govern brasilenyo tracta de ferlo assassinar, y que en aquell moment está enrahonant de la bataña de Waterloo, ab la viuda que plora sempre al difunt.

—D. Matias, contesta mitx enmocat D. Valenti, si un altre que no fos vosté, m' hagués dirigit semblant indirecta hauria caigut já á mos peus atravesat d' una estocada.

—¡Pero, home!....

—Jo sols ballo al aló d' armas; jo no aymo més música que la del canó.

—¡Si era una broma, D. Valenti!

—Donchs un altre vegada siga més formal, que encar que la neu dels anys blanqueixi mos cabells, encar hi ha forsa en mon bras y valentia en ma ànima, com estich disposat á probarli al Brasil, així que trobi mitja dotsena d' amichs que m' ajudin á declararli la guerra.

—¡Qué!.... ¿Va vosté á declarar la guerra al Brasil? exclaman las pollas totas á una.

—¡Sí, senyoretas!

—¡Qué graciós! ¡Don Valenti va á declarar la guerra al Brasil! ¿Se 'ns vol emportar per cantineras?

—Vostés no serveixen més que per las lleytas amorosas y allá al Brasil hi haurá molta sanch.

—¡Oh! ¡Será horrible!

—¡Sento molt que s' halja mort mon marit! exclama la viuda que ha pres la cosa per la punta dels cabells y no permet ocasió de que s' enrahoni del difunt; ell era molt fort, D. Valenti, y molt valent, y l' hauria ajudat en sa empresa encar que no l' hagués fet més que general de música, perquè tocava molt bé 'l violon.

(Seguirá.)

C. P.

LOS GITANOS DE REUS.

Qui de Reus que no 'ls coneixi no té mes qu' aná á la plassa que fou antes de las Monjas y de la Revolució ara.

¡Qué reverents que s' hi están!

¡Cóm s' hi fan patar la claca!

¡Cóm hi rihuen, com bromejan ab las noyetas que passen!

Si es á l' hivern, fan rodona (com per ballar la sardana) de la plassa en lo bell mitx esperant que 'l sol los banye ab sos raigs que son consol de sas geladas espatllas; si al estiu, arrepnjats á la paret de la casa qu' al carrer de Monterols, com saben fá cantonada, y ahont lo sol no 'ls molesta fins las dotze de la tarde.

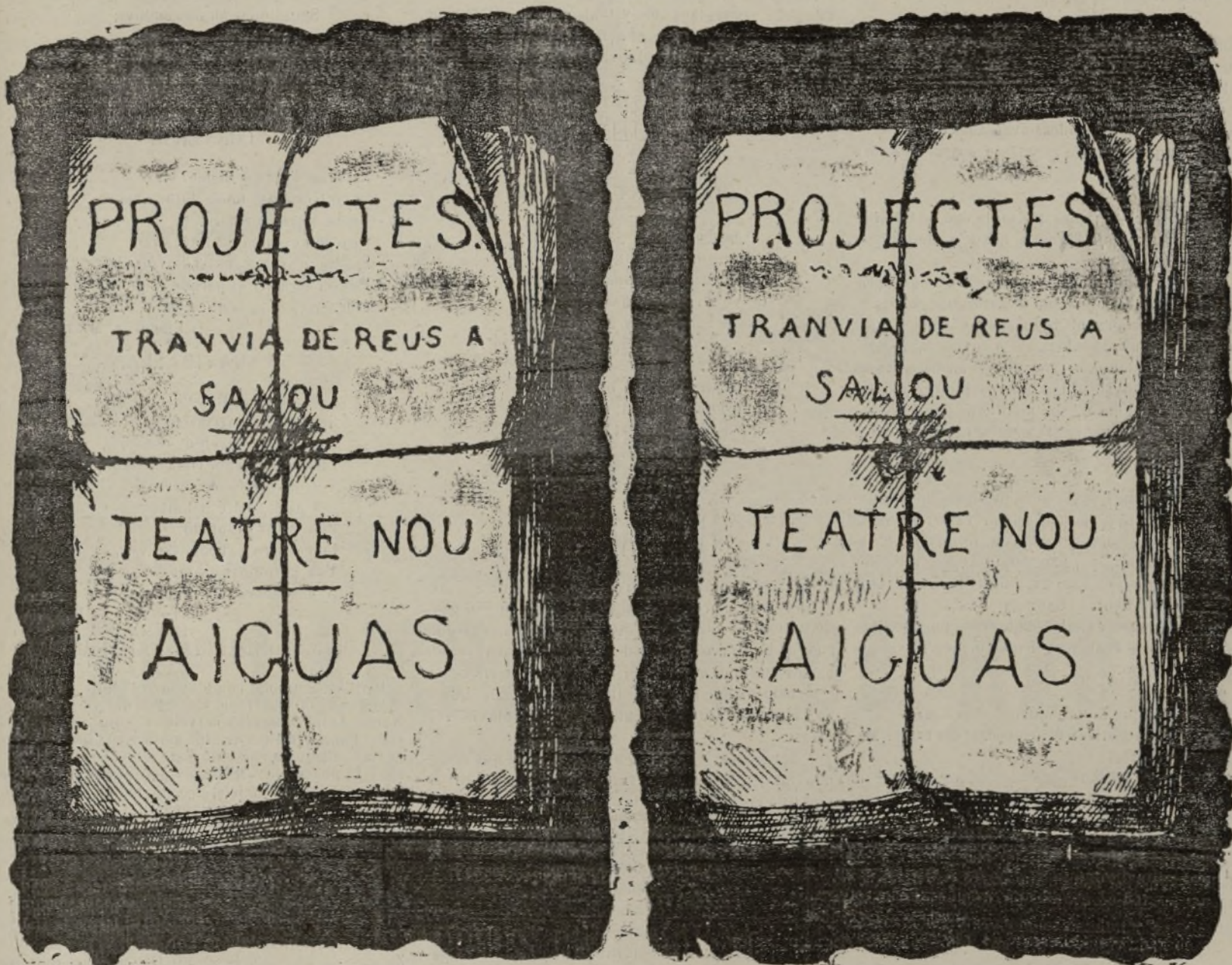
Alli tenen sas sessions, y sense demanar tanda ó bé, dit ab més finura, sens demanar la paraula, empetan cada discurs ab académica calma, que 'l que 'ls escolta, de veras, casi be li cau la bava.

No creguin per xó, senyors, que s' ocupin de l' Espanya, ni d' eleccions, ni destinos, ni de si 'ns governa en Campos, no, senyors, prou feyna tenen referint vida y miracles, proesas y mil altres cosas qu' ells de memoria se saben; del ganado (com ells diuen) que travessa per la plassa.

—Si la muleta d' en Pere es millor que la d' en Jaume, ó si 'l cavall d' en Ximenes es cavall de massa panxa y com que las carns li pesan per xó no pot corre gayre y.... en fi moltras mes cosas que no son pera contadas.

Miréulos, que macos van; estiradets tots de caman, ab pantalons ben estrets y ab la cintura faixada ab una faixa de seda qu' acostuma á ser llampanta; una jaqueta ben curta los cubreix mitx las espatllas, y las mans, aixis, d' un modo

LO QUE PASSA À REUS.

En lo sigle present,
aixís estant.

En lo sigle vinent,
així estarán.

que fan ells ab certa gracia
y gran ciencia, se las fican
dins de las curtas butxacas,
lo que fa que d' aquest modo
mitx ne semblin una cànbara;

la càmbra casi sempre
la portan tots ben planxada;
y 'l cetre que may olvidan,
es á dir, las xurriacas,
com l' estola 'ls capellans,
las portan al coll penjadas;

y son cap embolicat
(com s' hi patissin migranya),
ab mocador de colors,
feta al costat la llessada
que 'ls hi vé d' alt de l' orella,
orella molt enflocada,
puig pe' l' que sembla també
sol servilshi de petaca
tal vegada ab intenció
que 'l cigarro prengui l' ayre.

¡Y aquell chavo que 'ls hi surt!
¿qué no 'n val molta de plata?
¿no val un munt de diners?
La prova per cert es clara,
puig las noyas que ho entenen

y que volen anar macas,
encar que no tingan dot
d' eixos chavos no 'ls en faltan.

No parlaré de la gorra
per ser cosa massa usada;
y per acabá eixa epistola
diré sols qu' aquesta rassa,
per privilegi especial
es felissa com cap altre,
puig ells no treballan may
y de diners no 'ls en faltan,
y en fi, si no arrastran cotxe
es sols.... perquè no 'ls agrada.

BERNAT XINXOLA.

ARRELS DE CAMPANAR.

Molts de nostres llegidors estranyarán que no 'ns
ocupem en poch ni en molt de lo que ab motiu de
pendrer possessió la mitat del nou Ajuntament está
passant á la Casa gran.

¿Volen saber lo perquè de tal callar? donchs es
perque volem molt á nostra aymada Reus y no volem
rebaixarla.

Lo dia de la festa major d' aquesta ciutat, s' estava

un fulano molt tranquil mirant com calavan foch á la
tronada en la plassa de la Constitució, y aixís que l'
hagueren aviada, digué ab molta gracia:

— «Veus aquí la vida del home. Naix, tothom lo
contempla en mitg d' un núvol de fum, arriba al úl-
tim, esclafa 'l tró.... y ¡pataplaf! se mor y ja ningú
més se recorda d' ell.»

La Juventut Católica de Vilafranca inaugurarà sas
vetlladas ab profit del catalanisme.

¡S' han tallat! Deuhen volgué dir del catolicisme.

Un de nostres redactors, se ha entretingut á trobar
que las mateixas lletras que dihuen *Lo Burinot* també
dihuen *Lo noi brut*.

Ja hu veuhen; fins ab lo mateix titol s' han de do-
nar á coneixer qui son ells.

Se 'ns ha dit que lo diumenje prop passat, dia de
la festa major d' eixa ciutat foren molts, moltíssims,
com may s' hagi vist, los sorbetes que en los cafés de
la mateixa se despatxaren.

Velshi aquí lo motiu de ser tan freda la professó ve-
rificada lo mateix dia; y are que parlem de professó
¿saben que era molt bó l' efecte que produhia l' or-
questa que hi anava acompanyant als nanos, compos-
ta de dos subjectes que tocavan l' un, una flauta d'

aquelles que per la fira van á dos quartos y l' altre una guitarra?

Diu que tots los forasters van quedar embabecats al sentir tanta armonia.

Hem sabut que l' dibuixant d' aquell setmanari catalá que ab lo titol de *Lo Burinot* (¡¡¡ quina olor d' incens!!!) se publica á Barcelona es fill d' aquesta ciutat y d' una familia molt recomenable, lo cap de la qual es conegut per sas idees avansadas.

No ho comprenem, pro ¡ com que pagant *San Pere* canta!

Entre altres dels sorbetes que en lo dia de San Pere se expediren al *Café Padrós* hi havia lo de *Coco de América*.

¡ Lo que pot l' ignorancia! la majoria dels que lleigiren l' anunci, al veurer *Coco de América* se'n rigueren, com si á Riudoms no hi existís un cocoter que fins dels cocos que produheix se'n envian á la mateixa América, y tant bons son, que 'ls americans mes xollats s' hi enganayan ab la major facilitat; pro com los cocos de Riudoms no son molt bons per ferne gelats, velshi aquí lo perque l' anunci del *Café Padrós* deya *Coco de América*.

Al dejuni de San Pere, á tó de trompeta, lo pregoner de aquesta ciutat anunciá que al carrer de Santa Ana s' hi venian sombreros de fusta, propis per lo istiu, á pela cada hú, y ¿ may dirian quins foren los primers (y derrers) en anáren á firar lo fresch tapa closas? Los del Centro Católich.

Mala elecció feren en tals sombreros; puig son tan clars que per mes ficats que 'ls portin se 'ls veu la llana guapo guapo.

Havem notat que fá uns quants dias que s' está trevallant en la reparació del empedrat del carrer Major d' aquesta ciutat.

No podem per menos que donar las gracias al Ajuntament per tal millora, en nom de tot lo vehinat enter, pro especialment las hi doném nosaltres puig que en dit carrer Major hi tenim la impremta del *Campanar de Reus* y lo mateix carrer toca al mateix peu del Campanar, del cual havem pres lo titol.

¡ Aixís va bé! Ara sols falta que s' arretgli també lo carrer de Jesús, que prou s' ho mereix!

Durant lo dia de la festa mayor d' aquesta ciutat van anar los gegants á ballar devant de la casa d' un actual regidor.

Ab aqueix molíu un senyor que viu frente per frente de dit regidor, digué an' aquest.

—Vaja, home, ara ballan de cara á vosté, pro al any que vé hi ballarán de cul.

—¿ Y aixó, perquè?

—Perque en virtut de la renovació d' Ajuntament, jo llavors seré regidor y vosté no será res; per lo tant, ballarán de cara á mi y de cul á vosté.

¿ Van veurer qué desanimada qu' estava la professó del dia de San Pere?

Vaija, aquells que dihen que la llana s' ha puigat, no tenen rahó.

Nosaltres creyém que s' ha baixat, per més que lo *Burinot*, ab sos ribets de escolá de sacristia, nos vulguí fer creurer lo contrari.

Lo dia de San Pere al carrer del Vent va caurer la geganta mora y en altre carrer un nano, partintse aquest tota la cara.

¡ Efectes esperitosos de sas ánimas!

A la nit de San Pere, va passarnos un cas... que volem que 'l sápigam.

Velshi aquí que després d' haver sopat y d' haver pres café, nos trobém en sech transportats al mitg d' una gloria celestial, voltats d' hermosos angelets que ocupavan tots los costats d' aquell encantador paradís, fent la mitja riattleta al sentir los primers armoniosos acorts d' una música que penetraba fins lo fons del cor y... ¿ may dirian ahont se trobavam?

Donchs eram baix lo magnífich entoldat de ball que aquell dia's va estrenar en los espayosos é improvisats jardins de la societat *El Alba*.

¡ Ja 'ls dich jo que n' hi havia de hermosas nenas, ab aquell somris tant dols y tant...! Vaija, val més no parlarne, perque sinó si 'ns hi ficsessim 'ns tornariam magres massa aviat... y, la vritat, no 'ns convé.

FAULAS.

X.

LA PAPALLONA Y LO LLUM.

Contempléu la papallona voltant un flam per costum, y veuréu qué ab una estona de voliar, no se'n adona que cau morta sobre 'l llum.

Aixís l' home mes trapella, va voltant com un babau prop lo flam d' una donzella; y tant volta apropet d' ella, que al últim ¡ plaf! també hi cau.

JOSEPH VERDÚ.

RONDALLAS.

La escena passa á la parroquial iglesia de S. Pere. Un senyor de regulars dimensions que no viu gayre lluny de la dita iglesia, está arrepenjat á la pica de l' aigua beneita oin missa de nou; entra una velleta d' aquestas que á jutjar per las moltas inmersions y remenemens que fan ab la dita aigua sembla que s' en vulgan provehir per rentarse la cara tota la setmana.

—Bona dona, li diu l' home gros, no cal que remeneu tant; hos haveu llevat tart, mestressa; jo he vingut á las cinch del mati y no hi he trobat ja mes que 'l such; los talls ja se 'ls havian menjat.

—Certa criada molt instruida y catalanista per essencia, tot guisant y de amagatotis dels amos solia passar lo ratel lleigin setmanaris.

Un dia, entrá de sopte á la cunya 'l seu amo y veient que aquella ab gran destresa al veure'l s' amagava al detrás un paper, li preguntá:

—¿ Qué hi tens aquí al darrera?

—Lo *Pandero*, respongué ab sencillesa la famula.

EMBULLS.

SOLUCIONS DEL NÚMERO ANTERIOR.

XARADA 1.ª Ra-mo-na.

IDEM 2.ª Gos-sa.

IDEM 3.ª Cap-sa.

CONVERSA. Masia.

B

G O S

ROMBO. B O L I T

S I S

T

ENDEVINALLA. Estisoras.

GEROGLIFICH. Entre 'ls petits y 'ls grans hi ha 'ls mitjans.

Ningú ha enviat todas las soluciones exactas, per lo tant lo prémit humoristich se queda á casa.

XARADAS.

Quant jo veig á la total perdo 'l *hu dos* al moment no puch dir lo que 'l cor sent; ¡ será que no tinch un ral!

Mala sort tinch, puig segú estich que va di á ma tia

que á mí jamay me voldria perque soch tan poch *tres hú*.

UN TONTO.

Sens donar *hú* no caminas; casanthe donas lo *dos*, nom de verje es ma *tercera* y hermosa flor es lo *tot*.

MARIETA T. LI.

CONVERSA.

—¿ Qué no hu sabs Biele?

—Si no t' esplicas no se 'l que vols dir.

—Demá's casa 'l mestre.

—Noy no ho sabia pas.

—Si, diu qu' está cansat de viure....

—Pot ser será vritat perque es molt prim y alt.

Lector; se casa ab la que habem dit ara.

FIDEUS Y MISTUS.

ENDAVINALLA.

Bigotí tinch de teni Si voléu que virtut tinga, Y á més m' haveu d' esculli Llarch, tant com vos convinga, Y grós, per ferme servi.

Y així, tindré habilitat

Pera crear jo tot sol,

Lo cel seré y tempestat,

Una grandiosa ciutat

Y mil homes en revol.

TROMPET DE REUS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Barillas: Está mal combinada.—J. Ruiz Porta: Anirá algo.—Lluissete: Idem tot.—Pep del oli: Plegui.—Nyela: Anirá l' escarxa cervells y l' quint de paraulas.—Pau Cornadó y G.: Id. molta part de lo que 'ns envia.—Cisqueta cafetera: Está molt bé.—Un tonto: No l' hi podem dir «Muixoni» perque los travalls que 'ns remet estant ben fets; pro, lo Sonet, no es sonet.—Marieta T. LI: Tindriam massa feyna y 'l treball... es bo pels ases; l' escarxa-cervells, anirá.—Pim pom: Crech, púm.—Un nas: Pórtit, que 'l posarém á la collecció.—Botigueret: Vosté's coneix que va molt darrera de las noyas perque s' ha descuidat de las soluciones.—Roseta: Aixís va bé; ab *alló*, no hi pensi.—Rey de Bastos: L' hi posarém alguna cosa.—Joan Ferrer: Está molt bé. Anirá. Envihi més.—Tibante: ¿Qué vol que hi fem nosaltres si 'l posan per las parets?—Zarandieta: Anyorem la seva lletra; esperém véuerne.—Patró Aranya: ¿ Ahont va per aquels mons de Déu? Ja pot tornarsen al llit qu' aixó es la lluna.—Dos paraigüas foradats: Va agradar molt; dissapte ho veuréu. Conservis bó.—Amich del Campanar: Es massa frívol lo que 'ns remet.—T. Xiol: Mirarém de posarli part de lo que 'ns envia.—Un desartor: Idem.—Cróquis: Insertarém un geroqlifich.—Inde-mil. Perque coneixem la lletra l' hi dihem que no sigui tant inde-cent.—P. P. y P.: Arreglarém algo.—Geganta mora: A cal Cantó l' hi curarán.—Lluñatich: Ja 'ns sembla que ho deu ser molt.—Panxo: Envihiu al *Burinot*: nosaltres no estém per «Cançons á Jesús».—Elvireta: L' hi posarém tot, arretglat.—Miquel T. y R: Idem.—Un del Centro Católich: De segur que ja devia comprar un *barret de pela* vosté, per anar á la professó.—J. Martí F: A vosté n' hi enviarém un pel correu, de *barret de pela*, per quant se 'l hi espallí 'l que porta. Quim Farr: Vosté deu tenir lo cap molt gros.

Las cartas no contestadas, no son de bona cullita. ¡ Amigo! ¡ Quin munt aquesta setmana! San Pere devia fer venir ganas de trevallar á tots los que 'ns han escrit.

Demaném que tots los treballs que 'ns envihin, los posin cada hú en un paper solt.

ANUNCIS.

TALLER DE ENCUADERNACIONES

DE

TORROJA Y TARRATS

carrer Major, núm. 11.

En aquest establiment se fan encuadernacions de tota classe, desde las mes sencillas á las mes luxosas, ab perfecció, prontitut y economia.

ESTAMPA DE TORROJA Y TARRATS

Carrer Major núm. 11.